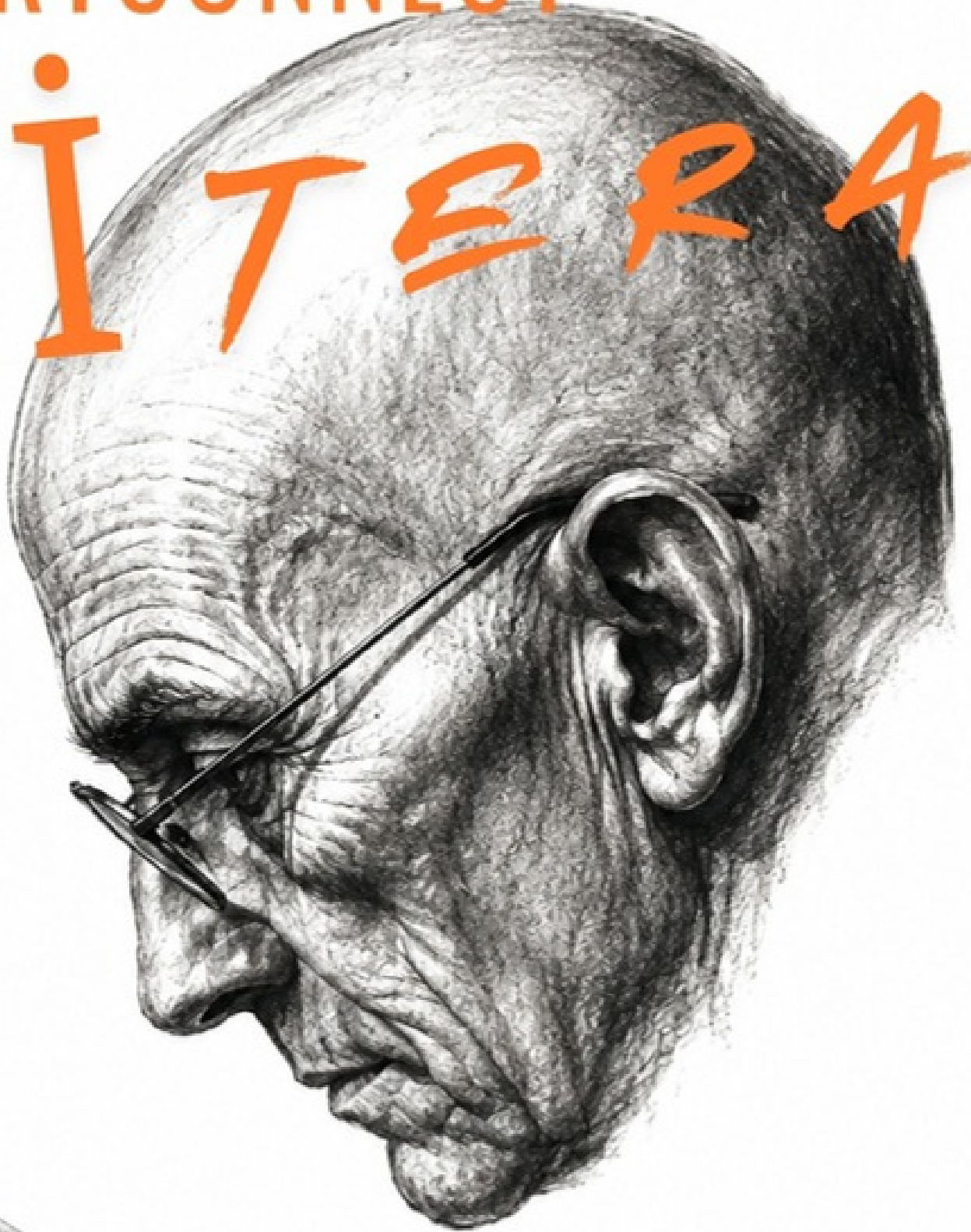

ARTCONNECT

LİTERA

01

Temmuz
2024

EDEBİYAT
DÜŞÜNCE
İFADE

ART

CONNECT LİTERA

ART CONNECT LİTERA

Sayı:1

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

A. Baki Kara

EDİTÖR

Dilek Yılmaz

TASARIM

Haldun Akyıldız

ART CONNECT LİTERA

Harbiye, Bomonti, Dolmabahçe Tüneli
Süzer Plaza K.7, D.46

İÇİNDEKİLER

Kırmızı Bisiklet, Deneme	7
Ceylan Dökmen	
İssız Adam, Öykü	9
A.Baki Kara	
Sen, Şiir	11
A.Baki Kara	
Tabiatın Ritmi, Şiir	13
Ahmet Yaşlı	
Son Görölme, Öykü	15
Dilek Yılmaz	
Ahudu Aşkı, Şiir	18
Dr. Osman Akçay	
İntihar, Şiir	19
Gizem Çetinkaya	
Gerçekten Nerede O Eski Bayramlar, Deneme	21
Zeynep Öztürk	
Vefasız Yar, Şiir	22
Ozan Ebedi	
Papatyanın Günlüğünü Okudum, Öykü	24
Hamiyet Su Kopartan	
Kurbağalı Dere, Öykü	28
Sevda Kesim	
Belirsizliğin Gölgesinde Aşk, Öykü	30
Murat Karaca	
Maskesiz, Deneme	32
Çiğdem Ürünay	
İnsan Sevdiğini Görmediğinde, Öykü	34
Ümit Ahmet Duman	
Gümüş Yol, Öykü	37
İpek Akyıldız	
Yosunluk, Öykü	40
Yunus Balbey	

**“BİZ BU YOLA, KALEMİNE
GÜVENEN VE SESİNİ OKURLARA
DUYURMAK İSTEYEN YAZARLAR
İÇİN ÇIKTIK.”**

Editörden Mektup

Sevgili Okurlarımız,

Bir derginin doğuşu, yalnızca sayfalardan ibaret değildir; bir niyetin, bir emeğin ve ortak bir hayalin ses bulmasıdır. Biz de bu yola, yazmayı seven, kalemine güvenen ve sesini daha geniş kitlelere duyurmak isteyen yazarlar için çıktık.

Dergimiz, dijital yayıncılık anlayışıyla kurulmuş; web sitesi ve sosyal medya kanallarıyla profesyonel bir zeminde okurlarıyla buluşmayı hedefleyen gönüllülük esaslı bir platformdur. Amacımız, kalemini görünür kılmak isteyen yazarların eserlerine alan açmak, onların yazılarını tanıtmak ve okurlarla güçlü bir edebiyat köprüsü kurmaktır. Bugün dijital dünyada başlayan bu yolculuğun, yarın daha geniş imkânlarla büyüyeceğine inanıyoruz. Kadromuz ve yayın sistemimiz oturduğunda baskılı yayın sürecine, üyelik sistemine ve ardından online yazarlık derslerine geçmeyi hedefliyoruz. Çünkü biz, yalnızca yazıları yayımlayan bir dergi değil; yazarlık yolculuğuna eşlik eden, kalemleri destekleyen ve edebiyatın yaşayan damarına katkı sunan bir yapı olmak istiyoruz.

Bu dergide yer alan her yazı, bir yüreğin sesi; her kalem, kendi dünyasından okura açılan bir kapıdır. Biz de bu kapıların daha çok okura ulaşması için emek veriyoruz.

Dergimize katkı sunan tüm yazarlarımıza, bizi takip eden okurlarımıza ve bu yolculuğun bir parçası olan herkese teşekkür ederiz.

Kalemin ışığı hiç sönmesin.

Dilek Yılmaz

ART CONNECT
GALLERY

info@artconnectgallery.com

www.artconnectgallery.com

Yazar Hakkında

ÖDÜLLER

2024 Asaş Sanat Heykel Yarışması 2.lık Ödülü

2022 Asaş Sanat Heykel Yarışması 3.lük Ödülü

2013 Artkolik Heykel Yarışmasında Birincilik Odulu

2005

Artistanbul Fuarı-Kent ve Sanat Konulu Heykel Yarışmasında
birincilik ödülü

2007

Premio Internazionale di Scultura Edgardo Mannucci-Rotary
International, Mansiyon
Ödülü, Arcevia, İtalya

15 Ekim 1981- İstanbul

EĞİTİM: 1999-2004 yılları arasında Mimar Sinan Güzel Sanatlar üniversitesi heykel bölümünde, Prof. Rahmi Aksungur, Prof. Meriç Hızal ve Metin Ekiz atölyelerinde eğitim gördü. Daha sonra 2010 yılında mezun olduğu Marmara üniversitesi heykel bölümünde Prof. Nilüfer Ergin ve Prof Nilay Büyükişliyen atölyelerinden mezun oldu. Bunun üzerine Politecnico di Milano'da ışık tasarımı eğiti aldı ve kendini ışık ve heykelin birleşimi konusunda geliştirdi. İtalya'da ve Türkiye'de çeşitli kişisel ve karma sergilere katıldı.

KATILDIĞI SERGİLER

2024	Elgiz Müzesi Bir Düş'ün İzinde Heykel Sergisi
2024	Caresse Art Karma Sergi
2024	Artgalerim Karma Sergi
2024	Artweeks İstanbul (Artopol)
2023	İzmir Kültür Sanat Fabrikası Karma Sergi

CEYLAN DÖKMEN

Kırmızı Bisiklet

Küçüktüm ufacıktım, ama, Feriköy'ün sokaklarını arşınlayacak kadar, hala varolmakta olan atlı kum arabalarının arkasına atlayacak kadar büyüktüm. Hayat da, çocuklar da, çocukluk da, gizem ve bilinmezliklerle doluydu. Şaşkın ellerimiz ve gözlerimizle dünyayı keşfetmeye çalışıyor, güveni ve sevgiyi, kendini arkan dönük şekilde insanların üstüne atlamaya çalışır şekilde oynanan tiyatro çalışmaları gibi öğreniyorduk. Ebe tura güzellik deyince donabiliyordu dünya ve biz tekrar hareket ettirene kadar etmiyordu. Pastanedeki fareleri, müthiş bir gazeteci edasıyla ihbar edebiliyorduk, okulumuzda kolumuza takılan çevre kolu kırmızı bandı güvencesiyle. Dolapların içinde, sihirli gizli geçitler olabiliyordu ve biz bunu başka çocuklarla da paylaşıyorduk. Bakkal dükkanlarının , süpermarketlere yenilmediği zamanlardı. Ve tuhaf da olsa mahallede insanların birbirine güveninin hala yitmediği ve camdan isimimizin bağırlarak çağrılana kadar sokaklarda özgürce yaşayabileceğimiz zamanlardı.

İşte böyle günlerden bir gün, kırmızı bisikletimle dışarı çıkmıştım. Bisiklet özgürlüktü, bisiklet her şeydi, bisiklet yeri gelince 3 kişinin bile kullanabileceği bir ortaklıktı. Birbirimize bir tur vermek, paylaşımın ve güvenin tadına vardığımız en güzel oyunlardandı. Bir çocuk yaklaştı, bizim sokaktan, mahalleden değildi. Tanıdığım bir çocuk değildi. Bir tur verir misin bisikletini dedi. Ve şaşkın bir şekilde 'evet' dedim. Daha sonra beklemeye başladım. Beş dakika geçti, on dakika geçti dönmedi. Sonra nasıl izini sürdüm bilmiyorum acaba baştan mı takip etmeye başlamıştım ama o şekilde Kasımpaşa'ya kadar koştum. Bir de kafamı kaldırdım ki kaybolmuşum. Sokaklarda tanımadığım yüzler.

Ağladım, ağlıyacağım. Çocuk şaşkınlığımla yolu kendim mi buldum, yoksa teyzeler mi beni geri götürdü bilmiyorum, evimin önüne döndüm. Bir de döndüm baktım ki kırmızı bisikletim kapımın önünde duruyor. Ben de şaşkınlık, kızgınlık, kırgınlık hali bir arada. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim. O zamana dönüp baktığımda hissetiklerim, vazgeçmeyen tarafıma duyduğum sevinç, güven ve sınırlarımı korumak ile ilgili olan ince hassas denge. O hassas dengenin ne kadar oynak olduğu ve insanoğlunun ne birbiriyle, ne yalnız yapabildiğini çocukluktan hissetmeye başladığım ilk anım olduğudur.

Yazar Hakkında

1994 yılında Giresun'da doğdum. Hayatımı ve bakış açımı şekillendiren en büyük üç tutku; akademik tarih, görsel sanatlar ve edebiyat oldu. Üniversitede aldığım Sanat Tarihi eğitimi, tarihi mimari eserlere olan ilgimi geçmişin estetik mirasını sadece incelemekle kalmayarak; profesyonel fotoğrafçılıkla birleştirip kendime güçlü bir fotoğraf arşivi oluşturmaya başladım.

Yazın yolculuğum üniversite yıllarında kaleme aldığım şiir ve kısa hikayelerle başladı. Kendi edebi dilimi inşa ederken, Türk edebiyatının en önemli kalemlerinden biri olan Sabahattin Ali'nin eserlerinden ve onun derin insani gözlemlerinden ilham aldım. Bu birikimin ilk somut meyvesi ise okurlarla buluşan "Senden Kalan Sessizlik" adlı ilk şiir kitabım oldu.

Tarihe olan tutkumu akademik sınırların ötesine geçirerek edebi kurguya yansıtmayı her zaman çok istedim. Bu doğrultuda yazdığım ve yakın zamanda okurla buluşacak olan "ARNAT" adlı ilk romanımın heyecanını yaşıyorum. Babil uygarlığının o gizemli fal ve büyü ritüellerinden esinlendiğim, tarihsel gerçeklik ile hayal gücümü harmanladığım fantastik öğelerle bezeli bu aşk romanı, benim edebiyat yolculuğumun önemli basamaklarından biridir.

Edebiyatın ve sanatın dijital dünyadaki gücüne inanarak, yeni nesil bağımsız yayıncılık arenasında yerimi almak adına Art Connect Litera isimli dijital dergiyi kurdum. Bir yandan bu dergiyi büyütürken, diğer yandan kısa hikayeler ve yeni şiirler üzerinde çalışmaya devam ediyorum; hedefim bunları üçüncü bir kitapta toplamak.

Benim için kaleme sarılmak; yalnızca bir üretim süreci değil, aynı zamanda hayatı anlamlandırdığım, duygularımı ifade ettiğim ve sığındığım güvenli bir limandır.

A.BAKİ KARA

ISSIZ Adam

Şafak henüz söküyordu ama güneşin varlığı sadece gökyüzündeki kurşuni bir aydınlıktan ibaretti. Hava jilet gibi keskin, buz gibi soğuktu. Gözün alabildiğine uzanan, beyaz bir örtü gibi serilmiş karla kaplı uçsuz bucaksız ve ıssız arazinin tam ortasında, derme çatma küçük bir ahşap kulübe tek başına zamana direniyordu. Rüzgârın uğultusundan başka hiçbir sesin barınmadığı bu mutlak yalnızlığın içinde, bir süre sonra uzaklarda kara bir leke gibi bir gölge belirdi. Kulübeye doğru yaklaşan bu kara leke her adımda biraz daha netleşerek bir erkeğin suretine büründü. Adımları hızlı, kararlı ve aceleliydi. Üzerindeki siyah yanlarında beyaz çizgileri olan kalın montun fermuarını boğazına kadar çekmiş, kafasına geçirdiği siyah bereyle kulaklarının üzerine iyice kapatmıştı. Kulübeye yaklaştıkça, doğanın acımasızlığı adamın çehresinde netleşmeye başladı. Şiddetli ayaz, tenini adeta yakarak yüzünün kıpkırmızı kesilmesine neden olmuştu. Yüzünü kaplayan gür bakır teli gibi sert ve simsiyah sakalları, bu amansız soğuğa karşı yüzünü koruyan ufak bir kalkan gibiydi. Çatık kaşları ve keskin bakışlarıyla sert, dünyadan elini eteğini çekmiş bir mizacı vardı. Sanki yüzü bir daha hiç gülmeyesiye yemin etmiş çekiği acıların yüzünün her kıvrımında izi kalmıştı. Buğulu gözleri ise bu sert ifadenin altında yatan duygusallığını gözler önüne seriyordu. Sağ elinde, içinde ne olduğu gizemini koruyan sımsıkı kavradığı siyah bir poşet taşıyordu. Yürürken ara ara duraksıyor, donmak üzere olan ellerini birbirine ovarak, nefesinin sıcaklığıyla ısıtmaya çalışıyordu.

Nihayet yarı buza dönüşmüş karları eze eze her adımda geride bıraktığı ayak izleriyle ahşap küçük kulübesine ulaştı. Soğuktan morarmış ve zangır zangır titreyen parmaklarıyla montunun cebini yokladı. Çıkardığı eski tip paslı anahtarı kilide uydurmak için bir süre uğraştı; parmakları hissizleştiği için bir ara anahtar neredeyse elinden düşecek gibi oldu. Sonunda anahtarı yerine oturtmayı başararak kilit tıkırdadı, ahşap kapı acı bir çığlık gibi gıcırdayarak açıldı. İçeri adım attığında, dışarıdaki ayazın ardından kapalı alanın durgun havası vücudunu irkiltti. Zaman kaybetmeden, yılanmış ahşap sandalyenin yanında duran oldukça yıpranmış emektar odun sobasını hemen yan tarafında bulunan birkaç odun parçasıyla tutuşturdu. Bir süre sonra o küçük oda yavaş yavaş kızıl bir sıcaklığın etkisiyle kışın kasvetini dağıtmaya başladı.

Adam, üzerindeki ağır montu ve siyah bereyi sıyrıp atarak kapının arkasına çakılmış paslı bir çiviye astı. Masaya yaklaştı, getirdiği o gizemli siyah poşeti açtı. İçinden, bayatlamaya yüz tutmuş bir parça ekmeğin arasına aceleyle sıkıştırılmış domates, zeytin ve peynir karışımı bir sandviç çıkardı. Büyük bir iştahla ilk ısırığı alırken, sobanın üzerinde tıkırdayarak kaynamaya başlayan küçük alüminyum demlikteki su kulübenin sessizliğini, o tanıdık ve rahatlatıcı fokurtusu ile doldurdu. Kısa süre içinde kaynayan suyun içine bir kaşık siyah çay koyarak demlenmeye bıraktı. Çay demini alırken masanın altındaki çekmecedен çıkardığı cam kupayı temizledikten sonra çayın demini almasını daha fazla beklemeyerek çayını doldurdu. Bir yandan sandviçini çiğniyor, diğer yandan sıcak kupayı iki eliyle kavrayıp çayını yudumluyordu. Gözleri, köşesinden hafifçe çatlamış, rüzgarın çarparak titrettiği küçük pencereye takıldı. Pencerenin ötesinde, karla kaplı o amansız ve ıssız arazi uzanıyordu.

Kimdi bu adam? Bu ürkütücü, insanın ruhunu ezen onu bu sessizliğin ortasına sürükleyen şey neydi? Bu kulübe, geçmişinden kaçan bir adamın gizli sığınağı mıydı, yoksa tüm dünyayı arkasında bırakıp sadece kendi sınırlarını test eden bir bedbahtın kalesi mi? Dışarıdaki fırtına büyürken, adamın sırları da o küçük kulübenin duvarları arasında saklı kalmaya devam ediyordu.

Pencereden dışarı bakarken gözleri yavaşça buğulandı. Çayından yükselen buhar, camdaki çatlağın üzerinde yoğunlaşırken adam, zihninin derinliklerinde hiç kapanmayan o eski yaraya, sevdiği kadının hayaline doğru çekiliyordu. Bu amansız yalnızlığın ortasında olmasının sebebi ne kirli geçmişi ne de tehlikeli dosyalardı; onun kaçtığı şey, kendisiydi kalbini un ufak eden imkânsız bir aşktı. Şehrin gürültüsünde, kalabalık sokaklarda nereye baksa onun yüzünü görüyor, esen her rüzgârda kokusunu duyuyordu. Saçlarını okşamaya dahi kıyamadığı o kadın, bir başkasına ait olmayı seçtiği gün, adam için o şehirde soluk alacak tek bir köşe bile kalmamıştı. Sevdiği kadının mutlu ama kendisine ait olmayan hayatını uzaktan izlemek yerine kendini bu dağ başındaki ıssız ahşap kulübeye hapsetmişti. Birlikte kurdukları hayallerin hayaleti, adamı delirtme noktasına getirmişti. Önündeki özensizce eski tahtalardan yapılmış masanın küçük çekmecesinde kadından kalan son hatıra duruyordu: Kenarları aşınmış, ikisinin yan yana güldüğü mutlu günlerden geriye kalan eski bir fotoğraf karesi ve kadının ona yıllar önce hediye ettiği gümüş kılıflı bir çakmak.

O çekmece adamın geçmişle tek bağlantısı olan anıları içine hapsetmişti. Bu uçsuz bucaksız, ıssız arazi ve haritada bile yeri olmayan köhne kulübe, onun için bir sığınak değil, kendi kendini mahkûm ettiği bir sürgün yeri idi. Dünyanın en amansız soğuğunu seçmişti çünkü içindeki yangını ancak bu buz gibi havanın dindirebileceğine inanıyordu. Kalabalıklar içinde yalnızlık çekmektense, bu dondurucu ıssızlıkta acısıyla baş başa kalmayı tercih etmişti. Çayından derin bir yudum aldı ama boğazından geçen sıcaklık bile içindeki o üşümeyi gidermeye yetmedi. Çekmecedен çıkardığı fotoğrafa uzun uzun baktı. Baktıkça içinde kopan tarifsiz fırtınanın gönlünün deli sahillerine vurduğu gözlerinin buğusundan ve derinden iç çekişinden belli oluyordu. Fotoğraftaki kadının gözlerindeki o tanıdık ışıltı, kulübenin kasvetli duvarlarına vurdu. Adam buraya unutmak için gelmişti ama anladı ki insan nereye giderse gitsin, kalbindeki sızıyı da bir kambur gibi sırtında taşıyordu.

Sen

Sen;

Binbir çeşit çiçeksin gönül bağım da açan.
Binbir çeşit renksin dünyamı aydınlatan.
Duygularıma tercüman yazdıklarına ilham.
Gönlümün tahtında oturan, o sultan.

Sen;

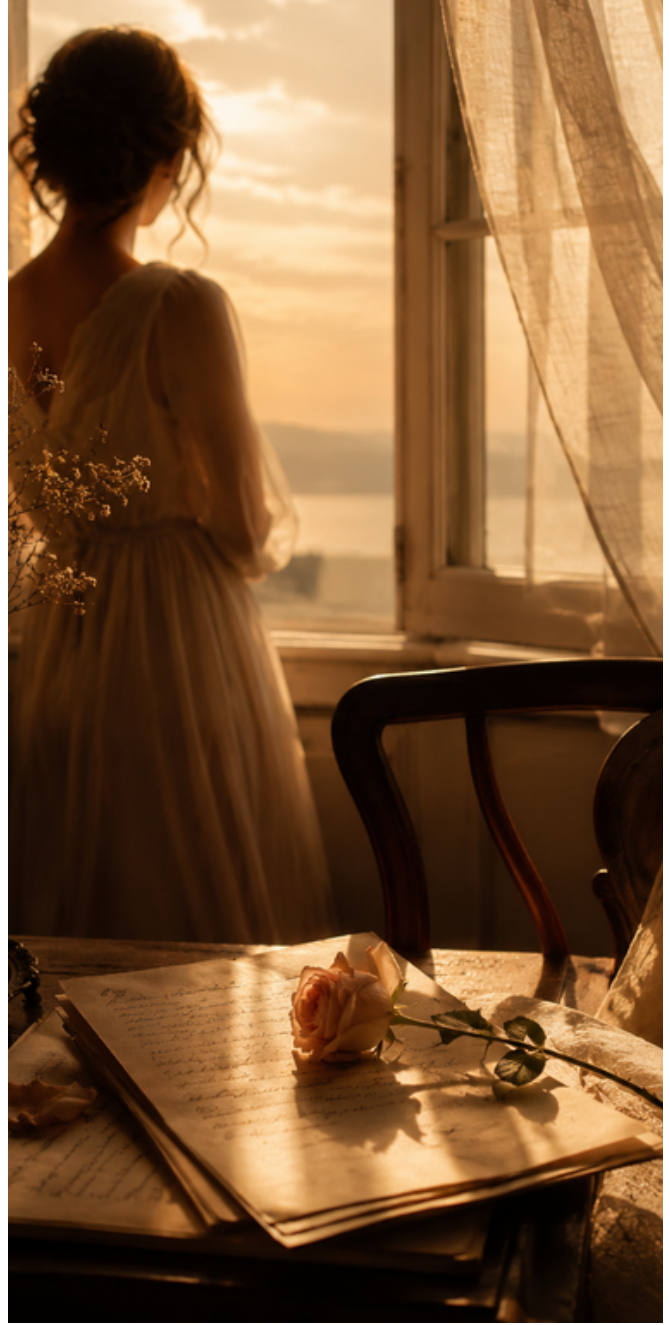
Kalbimin şifacısı dertlerime derman.
Ömrüm ömrüne yazılmış bir ferman.
Gözlerin gözlerimde mührü Süleyman.
Canıma can katan ruh ikizim aynam.

Sen;

Dileklerime cevaben gelmiş bir reyhan.
Arzular bağımnda hoş bir ceylan.
Ela gözlerinde var bir heyecan.
Gökyüzüm, yıldızım omzumda dünyam.

Sen,

Mağrur bakışlı mis kokulu elvan.
Gönlüm gönlüne kalmış hayran.
Deryalar içinde olmuşum seyran.
İlkbaharım, yazım, kışım, ve sonbahar.

ARNAT

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE
UZANAN BİR MİRAS

M.Ö. 600 yılında Babil’de başlayan
isyan, sadece bir şehrin değil,
bir kaderin de yönünü değiştirdi.

İştar’ın aşkı, savaşın ateşi ve insanın
bitmeyen hırsı, zamanın ötesine uzanan
bir hikâyeyi başlatır.

GEÇMİŞ ASLA
GEÇMİŞTE KALMAZ.

“Arnat, tarih ve mitolojiyi aynı
nefeste buluşturan etkileyici bir
anlatı. Güçlü kurgusu ve sinematik
diliyle okuru binlerce yıl öncesine
götürüyor.

— Editörün Notu

TARİHSEL KURGU

Gerçek olaylardan ilham alan
sürükleyici bir anlatı.

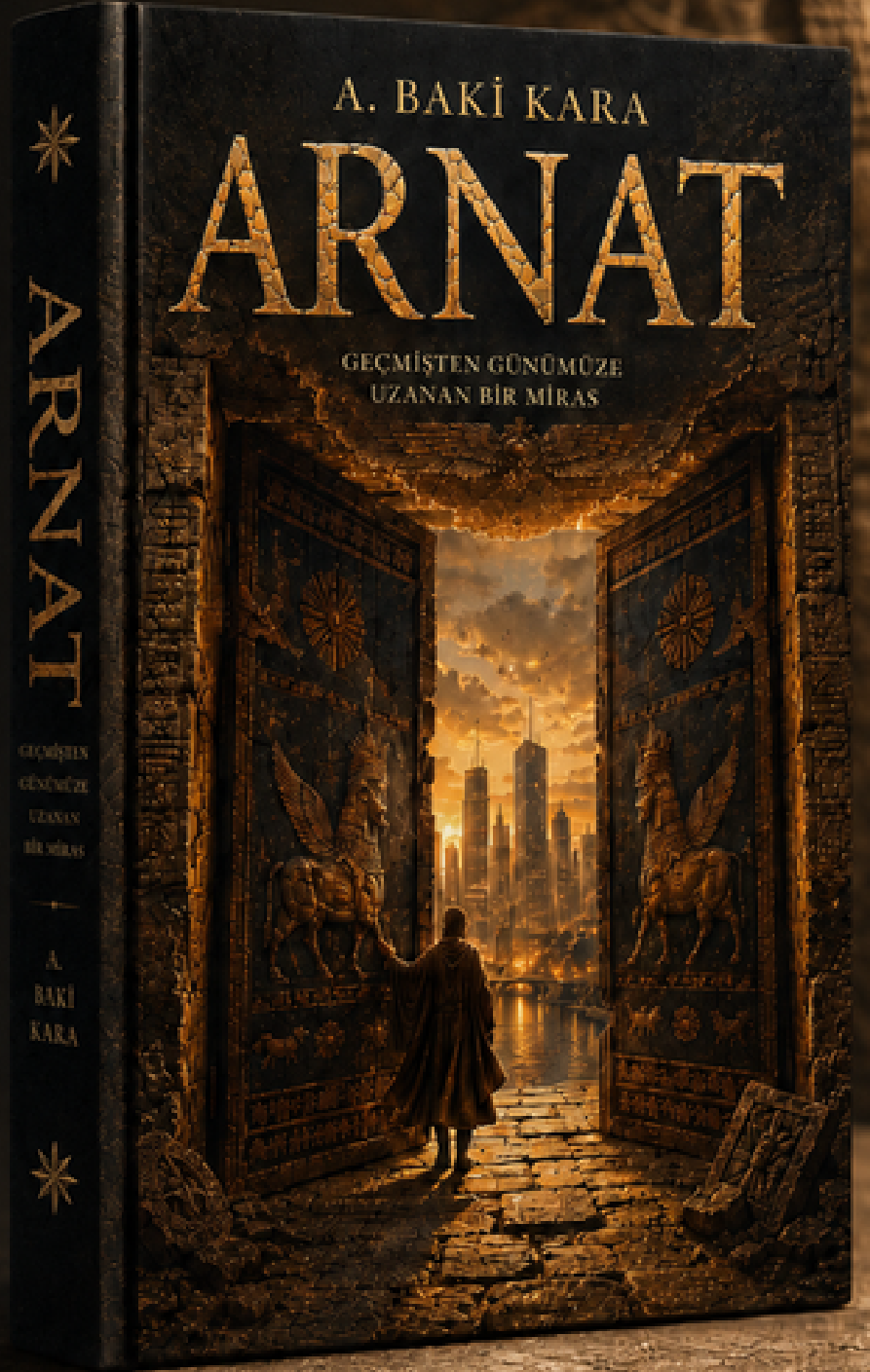
BÜYÜK BİR MİRAS

Babil’in ihtişamı, aşkın gücü ve
iktidarın bedeli.

ZAMANSIZ BİR HİKÂYE

Geçmişin gölgesinde, bugüne
dair evrensel sorular.

Yazar Hakkında

TABIATIN RİTMİ

Göl kıyısından yavaş yavaş batarken akşam güneşi.
Suya yansıyan gölgem gibi dalgalanır yüreğim.
Rüzgâr fısıldar kuru dallar arasından adımı.
Vadiler adını yankılar, Dağlar dinler sessizce.

Çiçekler açar gönlümde bahar erken gelir
yaylalarım.

Kuşlar uçuşur gökyüzünde dikenli bulutları deler.
Irmaklar gibi akıp gider ruhum her nefeste.
Doğa anlatır gerçek sevginin sessizlik olduğunu

Gece çökünce yıldızlar üzerine ince bir tül gibi.
Seninle olan her an, dupduru sular gibi.
Çiğ damlalarında saklanır sabahın aydınlığı.
Tabiatın ritmiyle birleşen iki yürek gibi.

1995 Şanlıurfa doğumluyum. Lisans eğitimimi sanat tarihi alanında tamamladım. Sanata, kültürel mirasa ve turizme ilgi duyuyorum; estetik bakış açımı geliştirmeye önem veriyorum.

Şiirle tanışmam, duygu ve düşüncelerimi daha derin bir şekilde ifade etme arayışımın bir sonucu oldu. Zamanla şiir, benim için yalnızca bir edebiyat türü değil; hayata farklı açılardan bakmamı sağlayan, düşünce dünyamı zenginleştiren ve kendimi ifade etmenin en güçlü yollarından biri hâline geldi.

Bu doğrultuda yeni şiirler ve şiir türleri üzerine çalışmaya ve kendimi geliştirmeye devam ediyorum kısa vadeli hedeflerim arasında yazmış olduğum şiirleri bir kitapta toplayarak okuyucularla buluşturmak.

AHMET YAŞLI

Yazar Hakkında

93 yılının Eylül ayında dünyaya geldim. İstanbul'da yaşıyorum. Yazıyla tanışmam çocukluk yıllarıma uzanıyor. İlk kez 12 yaşında yazmaya başladım. O yıllarda içe kapanık bir çocuktum; gerçek dünyanın sınırlarından çok hayal dünyasının özgürlüğünü severdim. Kelimeler, benim için kendimi anlatmanın, sakladıklarımı duyurmanın ve içimde büyüyen duygulara bir yer açmanın en güvenli yoluydu. Zamanla yazmak, yalnızca bir ifade biçimi değil; kendimi, insanı ve hayatın görünmeyen taraflarını anlama çabasına dönüştü..

İlk kitabım Kalbimdeki İz, 2020 yılında okurla buluştu. Bu eserimde iyiyle kötünün her zaman kesin çizgilerle ayrılamayacağını, insanın en derin yaralarını çoğu zaman aşktan, ilişkilerden, evlilikten, arkadaşlıktan ve ihanetten aldığını anlatmaya çalıştım. Hayatın insan üzerinde bıraktığı izleri, duyguların karmaşasını ve güvenin kırıldığı yerde başlayan içsel yüzleşmeleri kaleme aldım.

Zaman içinde hem ben değiştim hem de kalemim olgunlaştı. Bu nedenle Kalbimdeki İzi yeniden ele alarak 2024 yılında düzenlenmiş hâliyle tekrar yayımladım. Bu benim için yalnızca bir kitabı yeniden bastırmak değil, yıllar önce yazdığım bir hikâyeye bugünkü bakışım ile yeniden dokunmak anlamına geliyordu.

2026 yılında yayımlanan Onsra ise yazarlık yolculuğumda benim için ayrı bir yere sahip oldu. Onsra, aşkın yalnızca varmakla değil, bazen yolda kalmakla da ilgili olduğunu anlatan bir hikâyeye. Modern ilişkilerin belirsizliklerini, suskunluklarını, mesafelerini ve insanın sevilme ihtiyacıyla kendini koruma çabası arasında sıkışan hâllerini İstanbul'un hüznünlü atmosferiyle buluşturan bir roman. Bu eserde aşkı; bekleyişin, geç kalmışlığın, korkunun, umudun ve içsel dönüşümün içinden anlatmak istedim.

Yazarken kusursuz karakterlerin değil, gerçek insanların peşinden gidiyorum. Çünkü insan çoğu zaman çelişkileriyle, yaralarıyla, suskunluklarıyla ve eksik kalan yanlarıyla daha sahicidir. Ben de hikâyelerimde okuru yalnızca bir olayın içine değil, karakterlerin iç dünyasına, kalplerinde taşıdıkları görünmeyen izlere ve kendi içlerinde verdikleri sessiz savaşımlara davet etmeyi önemsiyorum.

DİLEK YILMAZ

Son Görölme

Bir mesajın cevapsız kalması, bazen bütün çocukluğun kapısını yeniden çalar.

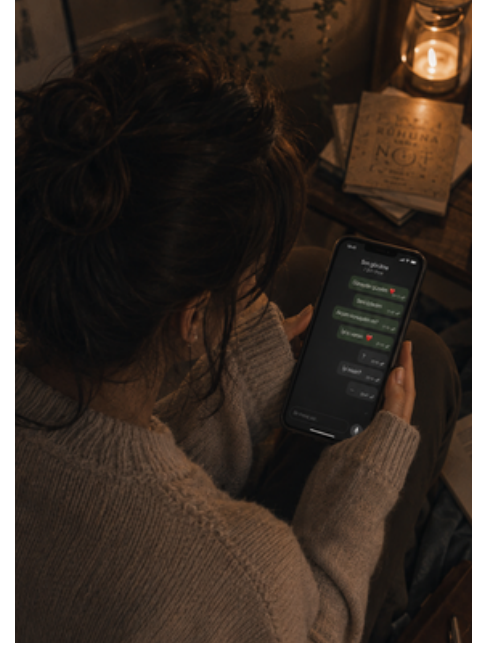
“Bazı insanlar hayatımıza sevgili gibi değil, bekleme odası gibi girer”
Defne, gecenin üçünde telefon ekranına baktığında Emir’in son görülmesi iki dakika önceydi.

İki dakika...

Bir insan iki dakikada ne yapabilirdi? Bir bardak su içebilirdi. Balkon kapısını açıp şehre bakabilirdi. Başka birinin mesajına cevap verebilirdi ya da yalnızca Defne’nin mesajını görüp, içinden usulca geçebilirdi.

Ekranı kendi cümlesi duruyordu:

“Yarın görüşüyor muyuz?”

Altında iki gri tik. Gri tiklerin bir sesi vardı artık. Eskiden sessizlik duvarlardan gelirdi; şimdi avuç içlerinden geliyordu. Defne telefonu yüzüstü bıraktı. Sonra dayanamadı, yeniden çevirdi. Emir hâlâ çevrimiçiydi. Defne’nin kalbinde eski bir yaranın kapısı açıldı. Çocukken annesi balkonda çamaşır asarken, babası salondaki koltukta susardı. Bir şey sorulduğunda cevap vermezdi. Cevapsızlık evin içinde dolaşan üçüncü kişi gibiydi. Şimdi yıllar sonra, o üçüncü kişi telefon ekranından içeri giriyordu.

Emir ile dört ay önce bir uygulamada tanışmışlardı. Profil fotoğrafında siyah boğazlı kazak giymişti; arkasında kitaplık, yüzünde dünyaya fazla karışmak istemeyen erkeklere özgü o mesafeli bakış vardı. Biyografisinde yalnızca şu yazıyordu:

“Az insan, çok anlam.”

Defne o cümleyi sevmişti. Sonradan anlayacaktı ki bazı cümleler karakter değil, vitrin olurdu. İlk buluşmaları Kadıköy’de küçük bir kahvecide olmuştu. Emir, filtre kahvesini şekersiz içmiş, Defne’nin anlattığı her şeye dikkatle bakmıştı. Dikkatle bakmak, dinlemekle aynı şey değildi ama o akşam Defne bunun farkında bile değildi. İnsan bazen kendisine çevrilen bir yüzü, kendisine açılan bir kapı zannediyordu. Emir’in güzel konuşması da bunda oldukça etkiliydi. “Ben hızlı bağ kuramıyorum” demişti bir akşam. “Ama bağlanınca da tam bağlanıyorum” demişti. Defne bu cümleyi zihninde altın yaldızla saklamıştı. Kadınların en büyük yanılgılarından biriydi bu; bir erkeğin henüz vermediği şeyi, ileride vereceği gibi sevmek...İkinci buluşmalarında el ele yürümüşlerdi. Üçüncü buluşmalarında “Senin yanında sakinleşiyorum” demişti. Dördüncü buluşmalarında ise Defne’nin saçını kulağının arkasına yerleştirip, “Sen tehlikelisin.” Diye gülmüştü. O gece eve döndüğünde Defne aynada kendine uzun uzun bakmıştı. Birisinin kendisini tehlikeli bulması, tuhaf biçimde iyi hissettirmişti.

Sonraki günler mesajların arası açılmaya başladı. Önce on dakikayla başlayıp üç saate kadar çıktı. Sonra da bir gün sürdü. Emir buna yoğunluk diyordu. Kafasının karışık olduğundan ve alana ihtiyaç duyduğunu söylüyor bu da Defne'nin kendi içinde mahkeme kurmasına neden oluyordu. Acaba ilgisi onu boğuyor muydu?

Bir gün arkadaşı Suna ile bu durumu konuştu. Suna çay bardağını masaya bırakıp gözlerini kıstı. "Bu ilişki değil, bu yedek kulübesi."

"Abart"

"Abartmıyorum bak, seni seçmiyor farkında mısın?"

"Seçmek de ne demek? İnsanlar korkuyor. Travmaları var. Bağlanma stilleri var. Herkesin bir geçmişi var." dedi Defne. Suna acı acı güldü. "Eskiden insanlar kötülük yapınca özür dilerdi. Şimdi herkes terapi terimleriyle kendini aklıyor."

Defne'nin verecek bir cevabı yoktu. Arkadaşının sözleri içini acıtmıştı. İçten içe haklı olduğunu biliyordu. O akşam Emir'den mesaj geldi.

"Bu ara biraz içime kapandım. Seninle ilgili değil."

Biri tarafından görmezden gelindiğinizde, bu durumun sizinle ilgili olmadığını bilmek pek de işe yaramıyordu. Yağmurun da kişisel bir meselesi yoktu belki ama ıslatıyordu.

Ertesi sabah işe giderken metrobüste herkesin yüzü telefona eğikti. Şehir, başını avuçlarına gömmüş milyonlarca insandan oluşan dev bir canlı gibiydi. Herkes bir yerden cevap bekler gibiydi. Bir iş başvurusu, bir banka bildirimi, bir sevgili, bir eski sevgili, bir ihtimal...

Defne camdaki yansımasına baktı. Otuz iki yaşındaydı. Kendini güçlü sanacak kadar yorulmuş, zayıf olduğunu kabul edecek kadar olgunlaşmamıştı. İnsan bazı yaşlarda hem eski yaralarının çocuğu hem de kendi hayatının yetişkini oluyordu.

O akşam buluşmak üzere sözleştiler. İki de birbirlerinin gözlerinin içine bakarken masada sessizlik hakimdi. Eski bir şarkı çalıyordu. Emir derin bir nefes aldı.

"Ben seni çok değerli buluyorum."

"Fakat?" dedi Defne. Emir başını kaldırdı. "Fakat şu an bir ilişkiye hazır değilim. Ben seni incitmek istemiyorum."

"İncitmek istemeyen insanlar bazen en çok incitenler oluyor."

Dışarıda yağmur başlamıştı. Camın üzerinde ince çizgiler halinde akıyor, şehrin ışıklarını dağıtıyordu. İstanbul, her kalp kırıklığında olduğu gibi kendini suçsuz gösteren güzel bir tanıktı.

"Seni kaybetmek istemiyorum."

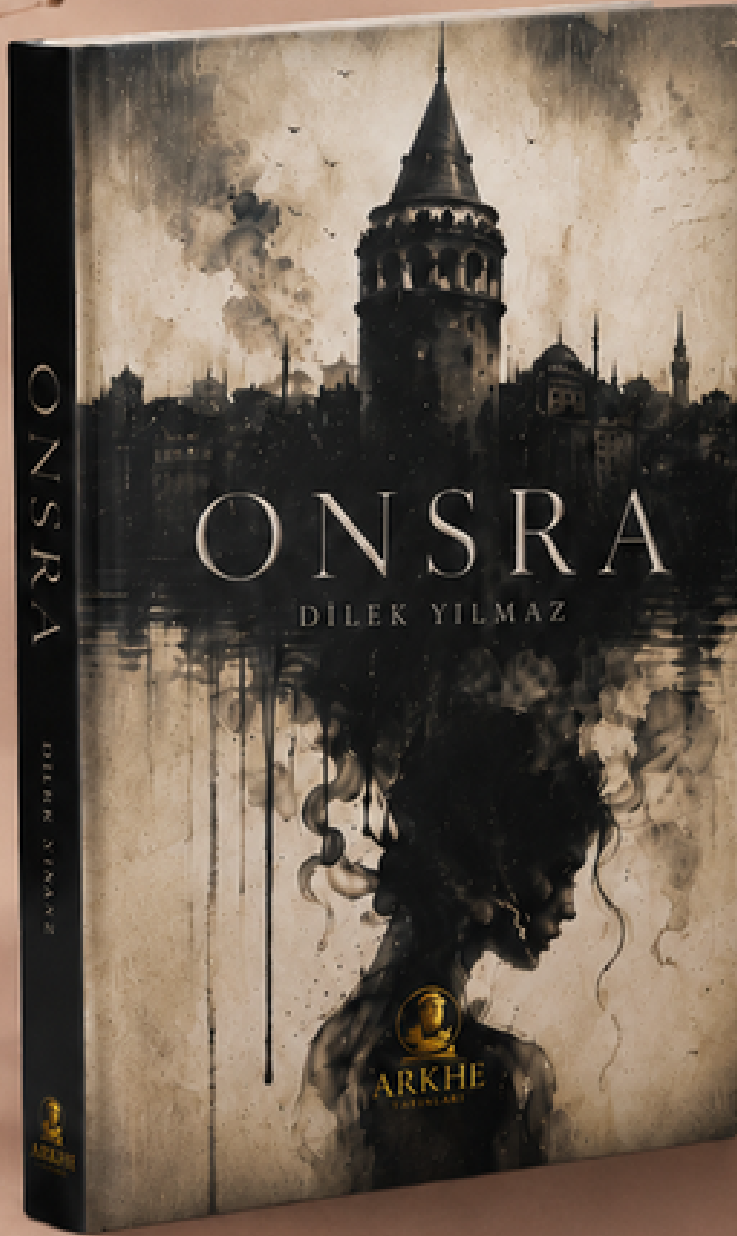
"Kaybetmek istemediğin bir şeyi neden tutmuyorsun?"

O gün eve tek başına döndü ve telefonun ayarlarından son görülmesini kapattı. Ertesi akşam Kadıköy de yürüyüş yaptı Yağmur dinmişti ama sokaklarda ıslak taş kokusu vardı. Bir sahafın önünde durdu. Eski kitapların arasından rastgele bir roman çekti. İç kapağında mavi mürekkeple yazılmış not vardı.

"Sevilmek, bekletilmemektir."

Defne kitabı satın aldı. Martılar, vapurların arkasında telaşla uçuyordu. Her şey yerli yerindeydi sanki. Deniz yine sessizdi. Şehir yine kalabalık, insanlar aceleciydi. Artık içinde Emir'in belirsizliği varlığını sürdürmüyordu. Telefonu titredi. Ekranında Emir'den gelen bir mesaj vardı.

"Böyle bitmesini istemiyorum."

“Biz birbirine
tanıdık iki yabancıydık.”

Ahududu Aşkı

Parmak uçlarımda kurumuş kırmızı bir iz,
Seninle dokunduğum yaz akşamlarından kalma.
Tatlıyla ekşi arasında bir yerdeyiz biz,
Tıpkı dilimin ucunda dağılan,
Hafifçe kanayan bir ahududu gibi.

Gözlerin...

Bir dalın en olgun meyvesi kadar mahmur, ağır ve
derin.

Bir ısırıkta çoğalan, damağımda asılı o tarifsiz his,
Ne tam mutluluk, ne hüznün;
Aramızda yumuşak bir mevsim geçişi.
Yazın göğsünden sonbahara sızan utangaç bir
kırmızılık.

Rüzgâr geçerdi saçlarımdan,
Kokunu avuçlarımda en tenha köşesinde saklardım.
Zaman, bir meyve gibi olgunlaşıp düştü daldan,
Tadın hâlâ dudaklarımda sönmeyen bir yangın.

Sevdamız biraz dağınık, güneş yanığı lekelerle dolu,
Üstüne sinmiş yazın aceleciliği.
Söyle, kim silmek ister ki böyle bir hatırayı,
Ruhumuza ahududu renginde damlamışken?

Eğer bir gün unutursam seni,
Zihnimin haritasında sessizce bir bahçe kurarım
Ve kalbim ilk meyvesine durduğunda,
Parmaklarımda arasından sızarak
Bil ki yine sen düşersin avucuma,
İnce ince, al al, kanar gibi.

DR. OSMAN AKÇAY

Yazar Hakkında

Ankara 1968 doğumludur. Gazi Üniversitesi Kamu Yönetimi bölümünü bitirdikten sonra yüksek lisans ve doktorasını Gazi Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü'nde tamamlamıştır. Yayınlanmış bilimsel beş kitabı, on bir editörlük ve koordinatörlük yaptığı kitap, iki tez çalışması ve yirmi beş makale ve bildirisinin yanı sıra beş şiir kitabının birleşiminden oluşan (Mai Gözlüm, Gönül Köprüsü, Ah Be Gülüm, Fırtınanın Kolları, Berdel Giden Atım) Osman Akçay Bütün Şiirleri isimli şiir kitabı bulunmaktadır. Ayrıca şiir ve öyküleri, birçok internet sitesinde, dördünün editörlüğünü kendisinin yaptığı on üç antoloji ve seçki kitabı ile beş yüzün üstünde dergide yayımlanmıştır. Şair; hece, serbest, aruz, haiku ve deneysel şiirler paylaşmakta, hece şiirlerinde Seğmenoğlu mahlasını kullanmaktadır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

İntihar

Aynı konuşmalar, küçük adımlar
Geniş gülümsemeler, tatlı kahkahalar
Ilık havada esen tıpkısı rüzgarlar

Güneş battı, bulandı göz küreleri
Acımsı bir sos, karanlığa
Acı acı yaşırdı gözler
Sel oldu birkaç adım sonrası

Biri buldu onu, tesadüfen
“Ah Tanrım!” şaşırmış gibi
Bu kız bu hale nasıl geldi?
Yahu bu kız bu hale gelene kadar
Herkes neredeydi?

Mutsuzluktan ölmüş
Bilinmezler, dünyasına göçmüş
Aramızdan ayrıldı o
Gitti sessiz sedasız

Belki yarın
Yine batacak güneş
Ve yine gidecek birileri
Onlar gidince soracak diğerleri
Ne ara gitmeye karar vermişti ki?

Yazar Hakkında

2002 yılında Erzincan'da doğdu. Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü son sınıf öğrencisidir. Üniversitenin Edebiyat Topluluğu'nda yönetim kurulu üyeliği görevinde de bulunmuş olan yazar, görsel sanatlar ile edebiyatın birbirini besleyen iki anlatım biçimi olduğuna inanmakta ve üretimlerini multidisipliner bir yaklaşımla sürdürmektedir. Çalışmalarıyla çeşitli karma sergilerde yer almıştır.

Yazınsal çalışmalarında bireyin iç dünyası, yabancılaşma, algı ve insanın kendisiyle kurduğu bağ üzerine yoğunlaşan Çetinkaya'nın şiir ve yazıları; *Pinhan*, *Güfte Edebiyat*, *Numara Doksan*, *Uçurum*, *Firuze*, *Pratfall* ve *Parantez* gibi dergilerde yayımlanmıştır. YU AI Video Fest 2026'da Görsel Tasarım Ödülü kazanan Çetinkaya, Negatif- Görünenin Ötesi Tasarım Yarışması'nda ise üçüncülük derecesinin sahibi olmuştur.

GİZEM ÇETİNKAYA

ÖZEL SAĞLIK
MESLEK HİZMET BİRİMİ

EVDE SAĞLIK HİZMETLERİ

Serum Uygulama

Enjeksiyon Hizmetleri

Pansuman ve Yara Bakımı

Tansiyon Takibi

Kan Şekeri Ölçümü

Evde Hasta Bakımı

Yaşlı Bakım Hizmetleri

7/24
SAĞLIK
HİZMETİ

NEDEN BİZ?

Profesyonel Hizmet

Alanında uzman sağlık personeli ile hizmetinizdeyiz.

Hijyenik Uygulama

Tüm uygulamalar hijyen kurallarına uygun şekilde yapılır.

Hızlı Ulaşım

Size en yakın noktadan hızlı şekilde hizmet sağlıyoruz.

7/24 Destek

Günün her saati bize ulaşabilirsiniz.

Güvenilir Sağlık Hizmeti

Sağlığınız bizim için her şeyden önce gelir.

BİZE ULAŞIN

0530 448 81 12

Pazariçi Mahallesi Bülbüldere Caddesi
Forbi Çelik İnşaat No:140/B
Gaziosmanpaşa / İstanbul

UZMAN
KADRO

HİJYENİK
UYGULAMA

EVİNİZDE
GÜVENDE

İLETİŞİM

Hemşire Mahmut Çiçek

0530 448 81 12

Gaziosmanpaşa / İstanbul

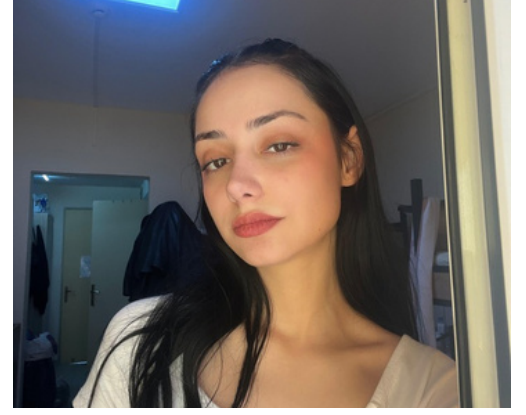
@saglik.kabin

Sağlığınız İçin
Profesyonel ve Güvenilir Hizmet

Yazar Hakkında

Gerçekten Nerede o Eski Bayramlar?

Büyüklerimiz bu cümleyi kurduğunda ne demeye çalıştıklarını tam olarak anlayamazdık. Hatta biraz abarttıklarını düşünürdük. Şaka gibi gelen, çok da ciddiye almadığımız kalıplaşmış bir cümleydi bizim için. Ama büyüdükçe o cümlenin ağırlığını omuzlarımızda hissetmeye başladık.

Eskiden bayrama sayılı günler kala bir heyecan başlardı içimde. Sabah erkenden uyanmak zor gelmezdi, hatta heyecandan doğru düzgün uyuyamazdım bile; çünkü o gün sıradan bir gün değildi. Şimdi ise bayram sabahları daha geç kalkıyorum. İçimde aynı telaş, aynı istek yok. Sanki bayram, takvimde tatil günü olarak işaretlediğimiz bir günden ibaretmiş gibi.

Giyinip süslendikten sonra gittiğimiz akraba ziyaretlerini gözümün önüne getiriyorum: Kapılar çalınıyor, herkesin yüzünde sıcak bir gülümseme ve mutfaktan gelen tatlı ve yemek kokuları... Herkes mutlu, huzurlu. En azından o gün küslükler, kırgınlıklar bir kenara bırakılmış.

Şimdi düşünüyorum da, aslında bizi mutlu eden şey tatlılar, şekerler falan değilmiş; bir arada olmanın verdiği güven ve huzurmuş.

Şimdilerde ise ya birbirimizle küsüz ya da konuşmuyoruz. Aynı şehirde hatta aynı ilçelerde yaşayıp görüşmeyen insanlar olduk. Belki de bayramlar değişmedi; değişen sadece bizdik.

Yine de umutsuz olup iç karartmak istemiyorum. Bu söylediklerimin aksine geleneklerini devam ettirip hâlâ bayramı bayram gibi kutlayan aileler var. Onlar için ne mutlu... Gerçekten nerede o eski bayramlar? Belki de hâlâ varlar, biz eskisi gibi hissetmiyoruz.

2004 yılında Manisa'da doğdu. Kocaeli Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde eğitimine devam etmektedir.

Geleceğin editör ve araştırmacı adaylarından biri olarak, deneme türündeki üretimlerini sürdürmektedir

ZEYNEP GÜL
ÖZTÜRK

Yazar Hakkında

1982 yılının Aralık ayında Adıyaman Merkez’de doğmuşum. İlkokulu o zamanki adıyla 12 Eylül İlkokulu’nda okudum. 1996 senesinde İmam Hatip Lisesi’nin orta kısmından, 2000 yılında ise Adıyaman Lisesi’nden mezun oldum. 2001 yılında Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Fen Bilgisi Öğretmenliği bölümünü kazandım. 2005 yılında mezun oldum. Yaklaşık 1,5 yıl kadar özel bir eğitim kurumunda stajyer öğretmen olarak görev yaptım.

Askerlik dönüşü Ataçehir İlçe Emniyet Müdürlüğü Şehit Salih Sevgican Polis Merkezi Amirliği’nde görevime bir müddet daha devam ettikten sonra Ataçehir İlçe Emniyet Müdürlüğü Toplum Destekli Polislik Büro Amirliği’ne geçtim. Bir süre bu birimde vazifemi ikmal ettim. Buradan Ataçehir İlçe Emniyet Müdürlüğü Sivil Savunma Büro Amirliği’ne geçtim ve bir süre de bu birimde çalıştım. Toplamda 4 yıl bu birimlerde görev yaptıktan sonra 2011 yılı temmuz ayında şark görevimi yapmak üzere atandığım Şanlıurfa ilinde görevime devam ettim. Şanlıurfa İl Emniyet Müdürlüğü Eğitim Şube müdürlüğü Hizmetiçi Eğitim Büro Amirliği’nde yaklaşık 6,5 ay kadar çalıştım. Daha sonra Şanlıurfa İl Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü Ekipler Amirliği’ne geçtim ve 3,5 ay kadar bu şubede çalıştım. 2012 yılında Şanlıurfa İl Emniyet Müdürlüğü Koruma Şube Müdürlüğü’nde çalışmaya başladım. 3,5 yıl çalıştıktan sonra 2015 yılında Şanlıurfa İl Emniyet Müdürlüğü Hassas Bölgeleri Koruma Şube Müdürlüğü’ne geçtim. Hâlen bu şubede aktif olarak çalışmaktayım. 2016 yılında evlendim ve bu evliliğimden iki erkek çocuğum oldu. Biri 7 yaşında ötekisi ise 1 yaşındadır.

Boş zamanlarımda besteler yapmakta şarkı/türkü sözleri yazmaktayım. 2011 yılında “BEN POLİS OLMADIM DOĞDUM” adlı ilk şiir kitabım yayımlandı. Aynı yıl sözü ve müziği bana ait olan 1 adet “Türk Halk Müziği” albümüm son şekliyle hazırlanmış bulunup basım aşamasında beklemektedir. 2023 yılında “BEN POLİS OLMADIM DOĞDUM-2 (ZİYÂ’YA ÇÂĞRÎ)” adıyla ikinci şiir kitabım yayımlanmıştır. 2024 yılında “BEŞ POLİS KARDEŞ” ve “BEŞ POLİS KARDEŞ-2” adlı romanlarım ile “KÂNÛNNAĞME’DEN NASÎHATNAĞME’YE” adlı bir adet monolog örneği olan kitabım yayımlanmıştır. Kitap çalışmalarımı sürdürmekteyim. Hâlen Şanlıurfa ili yerel gazetesi olan GapGündemi Gazetesi’nde şiirlerim yayımlanmaktadır. Çeşitli dönemlerde muhtelif dergilerde bir kısım şiirlerim yayımlanmış olup, çalışmalarım hâlen devâm etmektedir.

OZAN EBEDİ

VEFÂSIZ YÂR

Nasıl gidiyor işlerin?
Memleketten ne haber var?
Umûr vermiyor sözlerin
Vefâsız yâr, vefâsız yâr

Yemîn etmiştin ya hani
Bekleyecektin hep beni
Aldım kara haberini
Vefâsız yâr, vefâsız yâr

Düşmanlar istememişler
Çok yalânlar söylemişler
Çıkar aklından demişler
Vefâsız yâr, vefâsız yâr

EBEDÎ der: Sen yürekten
Sevmemişsin, seven tek ben
Bir sevdâ döndü direktten
Vefâsız yâr, vefâsız yâr
(2008)

Yazar Hakkında

Erciyes Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Türkçe/ Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yaptı. Yazarın CİK CİKİ BEBEK adlı bir çocuk romanı bulunmaktadır.

KATILDIĞI ŞİİR YARIŞMALARI:

Hacıbektaş Belediyesi tarafından düzenlenen 54. Ulusal, 28. Uluslararası Hacıbektaş Veli'yi Anma töreni kapsamındaki şiir yarışması sonucunda SEVGİ şiiri ile serbest vezinde ikincilik ödülü aldı.

TÜRKAV Gaziantep Şubesi tarafından düzenlenen “Asrın Destanı Başbuğ” şiir yarışması sonucunda ÇINAR DESTANI şiiri ile prestij albümünde yer aldı.

Kara Kedi Dergisi tarafından düzenlenen “sevgi, hoşgörü, kardeşlik” konulu şiir yarışması sonucunda oluşturulan seçki eserler albümünde TUTAMADIM şiiriyle yer aldı.

Kara Kedi Dergisi tarafından Şehit Öğretmen Şenay Aybüke Yalçın anısına düzenlenen şiir yarışması sonucunda oluşturulan seçki eserler albümünde BEN şiiriyle yer aldı.

HAMİYET SU KOPARTAN

Papatyanın Günlüğünü Okudum

Ilık ılık esen taze bahar rüzgârıyla burnuma gelen yeni ıslanmış toprakla beraber taze ot kokusunu içime içime çekiyorum: Mis mis! Son cemre de düştü ya iyiden iyiye hissediyorum tenime değen ılıkılığı. Cemreyi bekledik hep tabiatın uyanması için, canlanmamız için.

Çok değil, daha iki hafta öncesine kadar karla kaplıydı her yan. Kar, karşımda narin narin süzülen Üç Güzeller kadar yakışır mı başka yere acaba? Kış ortasında öyle bir karla kaplandı ki Üç Güzeller, tam görsel şölen oldu. Önce yağmur atıştırmaya başladı serin serin, usul usul. Sonra hızlandıkça hava soğumaya başladı, tek tük kar tanesi eşliğinde. Yağmur azalıp kar artmaya başladı: Sulu sepken. Kar öyle hızlandı, hava öyle soğudu ki gözümüzün önündekini göremedik. Yöre halkı “Dipi dipidiyo” diyor, karın tipi şeklinde yağmasına.

Çok seviyorum karı, en çok da lapa lapa yağışını. Tane tane, tek tek, sakın sakın... Kar yağışını seyrederken içimi kaplayan huzur, bana gelecek hayalleri kurmak için moral, gelişimimi tamamlamak için sabır, açmak için güç veriyor.

Aça sola yorulan bedenlerimiz sonbaharla beraber dinlenmeye geçti. Üstünden koskoca bir kış geçti. Birçok canlının uykuya dalışıdır kış. Biz, insanlar gibi hayatı gece gündüz diye bölmüyoruz. Sonbaharda yorulan bedenlerimiz, kışın tohum olup toprağa gizleniyor. Toprak; bizi ana kucağı sıcaklığında saklayarak, ana kucağının güvenli kollarında uyutuyor tohumlarımızı, ayağında sallayarak. Belki de bu yüzden “toprak ana” der bazıları.

Serin bir bahar günü, ılık ılık esen rüzgârı gönlünde duyan, soluğu Üç Güzeller’de alıyor. Bir yandan taze bahar kokusunu içine çekerken bir yandan da çeşit çeşit poz veriyor gönlüne cemre düşenler, benim karşıdan baktığımdan habersiz. Kimi güneşin batışını kimi doğuşunu bekliyor, en güzel anı yakalamak için.

Acelesi olmayanlar, mest oldukları bu güzelliği doya doya seyretmek isteyip yolun karşısına, bağlara doğru, bizden tarafa yürürken üzerimize basmalarından korkuyoruz ailem ve arkadaşlarımla. Çok kişi oturdukları yerin altında can taşıyan papatyaları fark etmiyor bile. Biz duyuyoruz canı yanan arkadaşlarımızın çığlığını, biz hissediyoruz içinde kopan fırtınaların şiddetini. Biz üzülüyoruz yitip giden canların ardından. Gidenlerin ardından ağıtlar yakıp biz feryat ediyoruz.

Piknik yapan aileler; küçük, şirin, güzel kızlarını süslemek için taç yapıyorlar saçlarına hoyratça kopardıkları arkadaşlarımdan. “Çiçeğim” diye sesleniyorlar kendini prenses zanneden sevimli kızlarına. İşte bunları görünce biz de hayretler içinde bakakalıyoruz hallerine, Üç Güzeller manzaralı pozu için prenseslere.

En çok neye şaşıyorum, biliyor musunuz? Hoyratça koparıp bedenimizi kökümüzden, sonra tek tek koparıyorlar saçlarımızı. Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor...

İnsan, birinin onu sevip sevmediğini anlamaz mı? Şımarık kızların, duygusuz ve akılsızlığının bedelini neden biz ödüyoruz? Bir canı acıtarak papatya falı tutan bir şapşığı sevse n’olur, sevmese n’olur?

Cemre bekleyenlerle şu şapşıklere demek istiyorum ki ben bile birkaç haftalık hayatımda anladım ki “önce havaya, sonra suya, en son da toprağa cemre düştü” diyorlar ya öyle değil bence. Önce göze, sonra ruha, en son da gönle düşüyor.

Boşuna çekmeyin saçımızı, boşuna kelaynak kuşuna çevirmeyin bizi, boşuna kırmayın kalbimizi, boşuna değersizleştirmeyin bizi.

Yazar Hakkında

Gölcük - Kocaeli doğumluyum. Grafik Tasarımcısı ve ressamım.
Antalya Gündem Gazetesi köşe yazarlarından biriyim.

1992 – 2009 yılları arasında ajans penart grafik departmanında yer aldım.

AKM, ANFAŞ ve ALTIN PORTAKAL, gibi Antalya'nın imajına yenilikler getiren kuruluşların görsel tasarımlarını ve logolarını hazırladım.

33. ve 34. Antalya Altın Portakal Film Festivali afiş, katalog ve diğer dökümanlarının tasarımlarını hazırladım ve baskı aşamasında yer aldım.

40. Antalya Altın Portakal Film Festivali raket ve Billboard çalışmalarını baskıya hazırladım.

2010 yılından itibaren serbest çalışmaktayım.

Kentimizde yer alan yaynevlerinde ressam olarak görev aldım.

Biri yurtdışında (Danimarka) olmak üzere 8 kişisel resim ve 1 dijital resim sergisi açtım.

Antalya, Ankara, Adana, Çanakkale, İzmir ve İstanbul başta olmak üzere birçok karma sergiye katıldım.

Antalya Sanatçılar Derneği üyesiyim. Antalya Çağdaş Eğitim ve Kültür Vakfında gönüllü resim öğretmenliği yapmaktayım.

Bağımsız Sanat Hareketi kurucusuyum.

SEVDA KESİM

Kurbağalı Dere

Köyün bittiği yerde başlayan o tekinsiz sessizlik, kurbağalı derenin kıyısına varınca yerini doğanın en eski orkestrasına bırakırdı. Herkesin derin bir uykuya daldığı, pencerelerden sızan gaz lambası ışıklarının birer birer söndüğü o büyülü saatte, bir çocuk yatağından sessizce doğruldu. Kalbi, gecenin karanlığından daha hızlı çarpıyordu. Parmak uçlarında yürüyerek evden çıktı ve adımlarını kurbağalı dereye doğru çevirdi. Bu, kim bilir kaçınca gidişiydi.

Büyükler hep aynı şeyi fısıldardı kulaktan kulağa: *“Gecenin bir vakti o dereye gidersen ya balçığın lanetine uğrar, her yerini kurbağa siğilleriyle kaplı bulursun; ya da Kurbağa Çocuk’la tanışırın.”*

Korku, yol boyunca gölgesi gibi takip etti onu. Ama merak, korkudan daha güçlü bir pusulaydı. Annesinin bir kış gecesi ocak başında anlattığı o hüznü ve gizemli hikaye zihninde dönüp duruyordu. Çok yıllar önce, kundaktaki mavi gözlü bir bebek, ailesine düşmanlık besleyenler tarafından beşiğinden çalınmış ve kurbağalı derenin karanlık sularına fırlatılmıştı. Herkes onun yok olup gittiğini sanmıştı. Oysa deredeki canlılar, o küçük canı ölüme terk etmemiş; sazlıkların arasında, suyun fısıltısıyla büyütmişlerdi. Küçük köyün insanları, bazı geceler köy meydanında aniden beliren, ay ışığı gibi parlayan mavi gözlü bir çocuğun ayak izlerini gördüklerini heyecanla anlatırlardı.

Çocuk, kurbağalı dereye yaklaştıkça havadaki o soğuk nefesi hissetti. Fakat tuhaf bir şekilde, o gece karanlık perdelerini onun için aralamış, sanki yola görünmez bir aydınlık serpilmişti. Ve işte oradaydı: Ay Bataklığı.

Gümüş bir tepsi gibi gökyüzünde asılı duran dolunay, bataklığın üzerine serilmiş ince, tül den bir sis tabakasını öylesine muhteşem aydınlatıyordu ki, burası artık tekinsiz bir su birikintisi değil, başka bir boyuta açılan bir tapınak gibiydi. Kurbağa korosu, doğanın gizli enstrümanları eşliğinde aya serenat yapıyordu. Bu sadece bir ses değil; suyun ritmini, sisin hareketini ve zamanın akışını kontrol eden fantastik bir melodiydi.

Melodi çocuğun ruhuna işledikçe, içindeki tüm korku uçup gitti. Büyülenmiş bir halde bataklığın kalbine doğru, korkusuzca yürüdü.

Sazlıkların arasından, sudan ve balçıktan sıyrılan o beyaz yüzü gördü. Hikayelerdeki gibi, geceyi delen masmavi gözleriyle ona bakan bir çocuk silueti belirdi suyun üzerinde.

Heyecanla nefesini tuttu ve o muhteşem koronun sesini bastırmaya çalışarak seslendi: "Neredesin? Sonunda buldum seni..."

O an evren sustu. Kurbağalar korosu sustu. Ama kelimeler dışarıya taşmadı. Çocuk dehşet ve hayranlık karışımı bir farkındalıkla anladı ki; o büyüleyici koro, çıkardığı muhteşem tınlarla dış dünyanın tüm seslerini yutmuştu. Kurbağalar, zamanı ve mekanı öyle bir bükmişti ki, çocuğun sesini sadece ve sadece Kurbağa Çocuk'un ve derenin ruhunun duyabileceği gizli bir frekansa hapsetmişlerdi. İki çocuk, insan kulaklarının asla işitemeyeceği, sadece gecenin ve bataklığın bildiği o sessiz dilde birbirlerine karıştı.

Yazar Hakkında

10 Nisan 1994 tarihinde Giresun'da doğdum. Çocukluğum ve gençlik yıllarım Karadeniz'in kültürel değerleri, doğası ve insan ilişkileri arasında geçirdim. 2016 yılında Kafkas üniversitesi Türk Dili ve edebiyatı bölümünden mezun oldum. Hayatım boyunca çalışkanlık, dürüstlük ve sürekli gelişim ilkelerini benimsedim. Edindiğim değerlerle hem kişisel hem de mesleki anlamda kendimi geliştirmeyi hedefledim. Okumayı, araştırmayı ve yazmayı yaşamın bir parçası olarak görüyorum. Gelecekte edebiyat alanındaki bilgi ve deneyimlerimi eğitim, kültür ve yayıncılık veya yazarlık gibi alanlarda değerlendirmeyi amaçlıyorum...

MURAT KARACA

Belirsizliğin Gölgesinde Aşk

Çoğu zaman yaşamın içinde tam olarak tarifini yapamadığımız ya da belirsiz kaldığımız kavramlar olmuştur. Aşk dediğimiz şey de bunlardan biridir. Aşk delilince bir kişiye ya da bir şeye duyulan sevgi derin bağlılık ve tutkulu olma hâli İlk başta akla gelmektedir. Bunca zaman aşk üzerine bir çok şey söylenmiş bir çok çalışma yapılmıştır. Hatta bu kavramı daha iyi anlatmak ve hissettirmek için filmler çekilmiş, şarkılar söylenmiş ve kitaplar yazılmıştır. Çoğu insanın başından geçtiği ve yaşadığı bu duygu hâli benimde kapımı çalmıştı ya da ben öyle hissediyordum.

Bir yaz günü üniversiteyi bitirmiş memlekete dönmüştüm. Yeşilin beyazla buluştuğu sisin dağlarla kucaklaştığı, suyun vadilerde yankılanarak aktığı bu güzel şehir memleketim Giresundaydım. Çocukluğumun geçtiği bu şehirde hasret giderirken birgün yolum yayla yollarına düştü. Aşk denilen bu şey her neyse bu gezi sırasında benim de başıma gelmişti. İnsanlar evlerinin etrafında toplanmış muhabbet ediyor bu güzel yeşilliğin ve doğanın tadını çıkarıyorlardı. Gözlerim o kalabalıkta etrafı gezerken birden karşıma çıkı verdi. Gözlerim o an onda takılı kalmış ve öylece orada kalakalmıştım. İlk görüşte aşk dedikleri şey bu olsa gerek diye aklımdan geçiriyor bir taraftan da gözlerimi ondan anlamıyordum. Ne yapacağımı bilemiyor heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum sanki etrafta herşey durmuş sadece gözlerim ve o hareket ediyor gibiydi. Arkadaşımın beni itmesiyle kendime geldim hadi gidiyoruz dediğini duyar gibiydim ayaklarım ve gözlerim oradan ayrılmak istemiyordu.

Eve geldiğimde ise heyecanım hâlâ devam ediyor yerimde duramıyordum. Bu duygular içinde kendimi bir taraftan nefes alamıyor gibi hissederken bir taraftan da üç yaşındaki çocuğun sevinci gibi bir sevinç kaplıyordu içimi. Bir şekilde ona ulaşmam gerekiyordu yoksa sabahı zor edecek gibiydim. Arkadaşlarımın da desteğiyle kendisine ulaştım. Belki de adına aşk diyebileceğim bu karmaşık hisler beni ilk defa bir sarmaşık gibi sarmıştı. Adını bile sonradan öğrendiğim bu kişiyi tanıma yolundaki ilk adımlarım yavaş yavaş ilerliyordu. İlk buluşmamızı dört gözle bekliyordum.

Zaman sonra ilk buluşma günümüz gelip çatmıştı. O gün sabahlar bir başka yıllardır yürüdüğüm yollar bile bir başka güzel geliyordu gözüme içim kıpır kıpırdı yine. O gün karşılıklı içtiğimiz çayın tadı bile bir başkaydı. Günün sonunda çaylarımız bitmiş ayrılık vakti gelmişti. İki hafta sonra tekrar buluşmak üzere sözleştik ve oradan ayrıldık.

Benim içimde halâ anlam veremediğim heyecan ve bu karmaşık duygu seli geçmek bilmeyen bir sızı gibi bağrıma oturmuş devam ediyordu. Onu öylesine istiyordum ki hâyeller kuruyordum hatta evlilik bile düşünmeye başlamıştım. Yeniden onu göreceğim anı sabırsızlıkla bekliyordum. İki hafta sonra tekrar buluştuk ilk buluşmamızdan eser yok gibiydi benim hissettiklerimim aksine bir durum sezmiştim. Çok vakit geçmeden hislerimi sezmiş olmalı ki bana kararsız kaldığını bizi bir noktaya taşımak için erken olduğu söyledi.

Günler aylar birbirini kovalıyor zaman hızla akıp geçiyordu. Benim içimdeki his her geçen gün farklı bir kişiliğe bürünmüş gibi bir gün mutlu olurken diğer gün kendimi kötü hissediyordum. Artık iyice onu kaybetmekten korkmaya başlamıştım. Sanki bir bataklığın içine saplanmış bocalıyor gibiydim. Beraber geçirdiğimiz yaz akşamları birlikte yürüdüğümüz sahillere onda aynı hisleri barındırmadığını hissediyordum. Beni bulutların üstünde gezdiren bu hisler yerini nasıl oluyordu da böylesine mâtem havasına bırakıyordu anlam veremiyordum. Kararsızım demekten başka bir şey duyamıyordum kendisinden bizi bir noktaya taşımak istemiyordu. Zaman geçtikçe birbirimize iyice mesafe koymaya başlamıştık. Sahi kaç yaz geçmişti üzerinden hatırlamıyorum. Belirsizliğin gölgesinde nefes alamadığım bu hisler her geçen gün yok olmaya mahkûm bırakılmış gibiydi. Onun bana gelemediği benim ise gidemediğim bu hisler anlamını yitirmekteydi.

Ben aşk diye yandığım düşünmekten sabahı zor ettiğim geceler yaşarken o nasıl oluyordu da böyle sessiz kalabiliyordu anlam veremiyordum.

Vuslatı olmayan bu yol bizi sonsuza denk sessizliğe mahkûm etmişti bir daha hiç görüşmedik. O günden sonra aşk denilen şey benim için belirsizliğin simgesi olmuştu.

Eğer bir tanımı olsaydı belkide üzerine bu kadar konuşmak şarkılar söylemek kitaplar yazmak gerekmezdi diye düşünmeye başlamıştım.

Sahi aşk neydi...? Sonu bir yere çıkmayan yol mu...? Bence aşk insanı kendi evinde gibi hissetmesiydi. İlk görüşte hissedilen kelimelere dökülmeyen bu hissin gerçek anlamını bulmak kolay olmasa gerekti...

Kalemin sesiz kaldığı aşk bizide bir noktaya taşımamış sessizliğe mahkûm etmişti.

Sonunda aşkın tanımını bulmuştum. Aşk denilen şey insanın kendi içinde yaşadıkları olmalıydı... Belirsizliğin gölgesinde yaşanan bu aşk hikâyemiz yerini sonsuza kadar sessizliğe bırakmıştı...

Maske/siz

Yazar Hakkında

İyi niyet sandığın şey aslında baştan beri onun oyunu olabilir. Yüzüne değişmeyen tebessüm yapıştırmış insanlardan korkarım.

Korkmaktan kastım; “Zırhını giy, kendini korumaya al ve her an her hamlesine karşı hazırlıklı ol” uyararı.

Dününde ve bugününde yanında olanlar aynı kişi olmaz çoğunlukla onlarda.

Dün iyi olanlar bugün kötü, bugün iyi olanlar yarının kötüsü olmaya adaydır hayatlarında.

İnsanlar gelirler ve giderler, uzun zaman barınamazlar orada. O an kim varsa orada en iyi sensin der, arkasını döndüğünde sinsi gerçekliğini masanın ortasına koyar. Anasını babasını danasını akranını çok iyi kullananıdır. Eski ve uzun dostlukları kendi küçük dünyasında hakir görür, hakir olanın kendi olduğunu görmeden. Satmak işinde arşa çıkmış, almak işinde yine arşa çıkmış aynı kişidir o.

Daha pek çok şey paylaşmamışken bile ona gelen samimiyet meleklerinin samimiyetsizliği sarar seni.

Sırf nezaketen bile uzun zaman süre katlanamazsın şayet farklı kulvarda ise insanlıklarınız. Aynıysan aynısınızdır.

Yok mu çevremizde böylesi? Ben tanıyorum bir tanesini, hatta çok tanesini. Bin bir adet maskelerini taşıyorlar yanlarında. Biri bana, biri sana, biri ona. Kalabalıkta takıyorlar, muhtemelen yalnızken çıkarıyorlar. Ben ise böylesinin maskeli ve maskesiz haline katlanma kontenjanını çoktan doldurdum. Dayanamıyor, sabredemiyor, barınamıyor, kalamıyorum. Çevrelerinde bulunan diğerlerinin yüzü suyu hürmetine, dolaşmak istesem de oralarda, yok olmuyor dolaşamıyorum. “Maskesizler, maskelilere artık nezaketen gülümsemeyin! Gülümseme eylemimizde verdiğimiz emeğe yazık.” Demek istemiyor mu insan? İnsansa mevzu olmuyor işte. Tepki göreceğiz diye tepki göstermekten çekiniyoruz belki. Belki de kendi huzurumuz adına sessizlik ve sükûnet bayrağını alıyoruz elimize. Sükûnetimizde bizim maskemiz oluyor, en maskesiz haliyle.

Çiğdem Ürünay, İstanbul doğumludur ve İstanbul’da yaşamaktadır. Bir çocuk annesidir. Yaklaşık 15 yıllık kurumsal iş deneyiminin ardından çocukluk yıllarında başladığı yazma ve çizme yolculuğuna yönelmiş; kendi blogu ve çeşitli kültür-sanat dergilerinde deneme ve öykü türlerinde yazıları yayımlanmıştır. Kadın dergisi oluşumu kapsamında hazırlanan kolektif bir kitapta öyküsüyle yer almıştır. Resim ve karikatür çizimleri yapmaktadır. Biyografi, çocuk kitabı, çizgi film üzerinde çalışmaları devam etmektedir. Senaryo yazarlığı eğitimi almakta olup, film ve dizi anlatısı üzerine çalışmalarını sürdürmektedir.

ÇİĞDEM ÜRÜNAY

Yazar Hakkında

28.05.1961 Edirne Uzunköprü doğumlu. İlk Orta ve Lise eğitimini Uzunköprü'de tamamladı.

İTÜ Endüstri Mühendisliği mezunu.

Ortaokuldan buyana güncel kitap ve dergileri izlemekte.

Pandemi sürecinde ve son bir kaç yıldır çeşitli atelyelere katıldı ve kendince amatörce hikâyeler yazıyor.

2025 Ocak-Mart ayları arasında üyesi olduğu Yazak Akademi'nin 8 haftalık Editörlük Eğitimini tamamladı.

On öyküsü İshakEdebiyat'ta Yayınlandı.

2024 yayınlananlardan "TerketmeyenYalnızlığım" adlı eserinin hem seslendirilmesi yapıldı hem de 2024 İshak Öykü Almancağı'nda yer verildi.

YOL AKADEMİ KİTAP yayınevinden (PARALEL EVRENDE SEYAHAT) ve

FORTUNATO21 yayınevinden (KALEMİMDEN DÖKÜLEN ÖYKÜLER") Öykü kitabı yayınlandı.

ODESA Yayınevinden Eşi Fulya Özgüç Duman'la birlikte hazırladıkları (İKİLİ ÖYKÜLER) Öykü kitabı yayınlandı.

Pandabiyat Dergisindeki 9 seçkide eseri yer buldu.

YAZAK 9. ÖyküYarışmasında bir öyküsü 9. Oldu.

YAZAK 10. Öykü Yarışmasında 8. oldu.

Temrin Dergisinde Fas, Meksika ve Küba, Kopenhag, Oslo ve Stockholm Gezi notları yayınlanmayı beklemektedir.

Ayrıca son dört yıldır, bir çok öyküsü Edebiyatkollektifi, Truva Edebiyat, Kibele Edebiyat, Tolerans, Erikağacı, Suare , Karanfil, Norveliusedebiyat, Istranca, YılıkSöz, Acemi, Temrin, KurmacalarAtlası, Nota, Dosto, Suare ve Çığ Dergilerinde dijital platformlarda yayınlanmaktadır.

ÜMİT AHMET DUMAN

İnsan Sevdiğini Görmediğinde

Ağustos ortası ay cömert bütün güzelliğiyle Yalova'nın denizini pırıldatıyor. Can balık lokantasında işyerinden arkadaşlarıyla yedikleri keyifli bir akşam yemeğinin ardından evlerinin balkonunda, Elif'le özel bir güne sakladığı şarabını soğutmuş ve mutlu mesut aşk sözleriyle "geleceğe" diyerek yudumluyorlar. Şarabın verdiği rahatlamanın eşliğinde güzelim ay ışığının yakamozlarını izlemeyi bırakıp kendilerini yatağa atıyorlar. Tam beş yıl önce bu yatakta geçirdikleri ilk gecelerinin anısı zihinlerinde doyasıya sevişiyorlar.

Neler yaşamamışlardı ki şu kısacık beş yılda hayata dair; kıskançlıklar, kuşkular ve hesaplaşmalar.

Birbirini tanımanın sancılı yolculuğunda her bir engeli her bir yokuşu konuşa tartışa atlatmayı birbirlerine ilk günden söz vermişlerdi.

Can esrimiş vücudunu tazelemek bir duş almak için banyoya girdiğinde ne kadar sarhoş olduğunun farkına vardı. Duvardaki ayna üzerine geliyor uzaklaşıyor, ışıklar yanıp sönüyor, banyonun tabanı adeta kıvrılıyor, engebeli bir araziye dönüşüyordu. Kulaklarında şimdiye değin hiçbir sarhoşluğunda duymadığı derinden gelen uğultu sesiyle kıyameti yaşadığını sandı. Kapiya döndü midesi bulanmıyordu ama beyni karman çormandı. Bir an önce banyoyu terk etmek kendine gelmek istiyordu. Kapi ne kadar zorlasa da açılmak bilmiyordu.

Çaresizlikle Elif'e sesleniyor. Ses alamıyor. "Aman tanrım dünyanın sonu bu kadar yakın mıydı" diye aklından geçiriyordu. "Daha ne kadar çok yapacaklarımız ideallerimiz vardı"yı şu bir kaç saniyelik kısacık zamanda beyinde eviriyor çeviriyordu.

Ağustos ortası ay cömert bütün güzelliğiyle Yalova'nın denizini pırıldatıyor. Can balık lokantasında işyerinden arkadaşlarıyla yedikleri keyifli bir akşam yemeğinin ardından evlerinin balkonunda, Elif'le özel bir güne sakladığı şarabını soğutmuş ve mutlu mesut aşk sözleriyle "geleceğe" diyerek yudumluyorlar.

Şarabın verdiği rahatlamanın eşliğinde güzelim ay ışığının yakamozlarını izlemeyi bırakıp kendilerini yatağa atıyorlar. Tam beş yıl önce bu yatakta geçirdikleri ilk gecelerinin anısı zihinlerinde doyasıya sevişiyorlar.

Neler yaşamamışlardı ki şu kısacık beş yılda hayata dair; kıskançlıklar, kuşkular ve hesaplaşmalar.

Birbirini tanımanın sancılı yolculuğunda her bir engeli her bir yokuşu konuşa tartışa atlatmayı birbirlerine ilk günden söz vermişlerdi.

Can esrimiş vücudunu tazelemek bir duş almak için banyoya girdiğinde ne kadar sarhoş olduğunun farkına vardı. Duvardaki ayna üzerine geliyor uzaklaşıyor, ışıklar yanıp sönüyor, banyonun tabanı adeta kıvrılıyor, engebeli bir araziye dönüşüyordu. Kulaklarında şimdiye değin hiçbir sarhoşluğunda duymadığı derinden gelen uğultu sesiyle kıyameti yaşadığını sandı. Kapiya döndü midesi bulanmıyordu ama beyni karman çormandı. Bir an önce banyoyu terk etmek kendine gelmek istiyordu. Kapi ne kadar zorlasa da açılmak bilmiyordu.

Çaresizlikle Elif'e sesleniyor. Ses alamıyor. "Aman tanrım dünyanın sonu bu kadar yakın mıydı" diye aklından geçiriyordu. "Daha ne kadar çok yapacaklarımız ideallerimiz vardı" yı şu bir kaç saniyelik kısacık zamanda beyninde eviriyor çeviriyordu.

Elif'in sıcaklığı nefesi hâlâ ellerindeydi. Çaresizlik, kapana sıkışmışlık hissiyle tek yaptığı kapıyı yumruklamaktı. "tanrım ne olur bitir son bulsun bu işkence dayanamıyorum" diyerek elini banyonun tavanına doğru açtı.

Daha iki dakika önce koynunda olan birinin yok olma ihtimalini düşünüyordu. O korkunç anda Can yaşadığı çaresizlik karşısında, aslında pek de inanmadığı tanrı' ya sığınıyor. Dizlerinin üstüne çöküp yalvarıyor. "inandır beni" diyor, "o yaşarsa sana inanacağım. Ona bir fırsat tanı. Bırak mutluluğuna sahip olsun. Yanımda ömür boyu olsun. Bunu yap, o yaşadığı nefes aldığı her dakika sana inanacağım."

Şeytan mı dürtüyor çaresizlik sonucu mu bilinmez Allahla daha bir yakınlık kurarak sözlerine devam ediyor " Tanrım bu cendereden çıkar beni ömrüm boyunca Elif'i görmemeye görmeden de sevmeye razıyım" diyor.

Ve Tanrı'yla bir pazarlığa oturup en çok sevdiğini geri alabilmenin karşılığında Tanrı'ya en çok sevdiğini vermeyi öneriyor.

Eğer biraz önce o kapıdan çıkarken geride bıraktığı sevgilisine yine o kapıdan sağ olarak kavuşursa, o çok sevdiği kadını bir daha hiç görmeyeceğine söz veriyor Tanrı'ya.

"İnsanlar birbirlerini görmeden de sevebilirler, değil mi" diyor, "seni hayatlarında bir kere bile görmeden seviyorlar."

O anda ortamı derin bir sessizlik, kahve içmişte ayılmış gibi sakinlik, hareketsizlik kaplıyor. Elini tekrar kapıya attığında hafif tutuklulukla nihayet açılıyor. Yatak odasından Elif'in sesini duyduğunda az önce bir iki dakikada yaşadığı cehennem ortamında verdiği sözleri bir kenara bırakıp gidip sevgilisine sarılıyor. "Elif canım ne yaşadık, çok mu sarhoşuz, rüyada mıyız? Nedir bu başımıza gelen? " diyor. Elif "Yok canım çok şiddetli bir deprem yaşadık eğer yaşadığımız eve yeni taşınmamış olsak kesinlikle şu an enkazın altında öbür dünyaya göçmüştük. Anne babamı merak ediyorum ama telefonlarıma ailemden kimse cevap vermiyor."

Can sevdiği kadına bir kaç saniye içinde kavuşuyor ama aynı zamanda az önce tanrıya verdiği bir sözle de yitiriyor. İçinden geçmesini engelleyemediği " keşke ölseydi" düşüncesinden yüzünün kızardığını hissediyor. Allahtan ışıklar kesilmiş Yalova sahilinden ayın denize vuran yansısının duvardaki kıpraşmalarıyla birbirlerini alacalı bulacalı görmekteler. Can büyük bir sınavın başında olduğunu biliyor ama sonrasında yaşayacaklarını tahmin edemiyor tabii ki. Neyse ki sarhoş değil. Bilinci her zamankinden daha da yerinde... Tek üzüntüleri aileleri şu an. Kimseden cevap alamıyorlar, telefonlarının şarjı da bitti bitecek gibi.

Can yapacak bir şey olmadığını anladığında onu görmeden sadece hissederek yaşayıp yaşayamayacağının duygusunu düşünmekle vakit geçirmeye çalışıyor. İçinden " insan sevdiğini görmediğinde aşk biter mi?" diye geçiriyor. Aşk bu muydu yani? Bu kadar mı? Dokunmadan, bakılmadan, konuşmaksızın, bedeninden beslenmeden, gelecek vaad ve ümitlerinin çatısını kurma sohbetlerini çatmadan, tek başına ormanda tek bir ağaç gibi hayatını sürdürebileceği bir kuvveti nasıl verirdi bir insana aşk acaba?" diye iç geçiriyor.

Yazar Hakkında

İpek Akyıldız, 1995 yılında Almanya'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yıllarını Bursa'da geçirdikten sonra yaşamını İstanbul'da sürdürmeye başladı. Başkent Üniversitesi Finans Bölümü'nden mezun olmasına rağmen, hayatının merkezine her zaman edebiyatı ve yazmayı koydu.

Roman, öykü ve deneme türlerinde üretimlerini sürdüren Akyıldız; gazete ve dergilerde kaleme aldığı yazılarla okurlarıyla buluşmaktadır. İnsan ruhunu, sessizliği, aile bağlarını, hafızayı ve yaşamın görünmeyen katmanlarını merkeze alan anlatılarıyla, okuru yalnızca bir hikâyeye değil, kendi iç dünyasına da davet etmeyi amaçlar.

Sanatın insanı hayata bağlayan en güçlü köprülerden biri olduğuna inanan yazar, kelimelerin yalnızca anlatmak için değil, hissettirmek ve iz bırakmak için var olduğuna inanır. Yazmayı, insanın kendini ve dünyayı anlamaya çıktığı en uzun yolculuk olarak görmektedir.

Çalışmalarını roman ve dergi yazılarıyla sürdüren İpek Akyıldız, edebiyat yolculuğuna aynı tutkuyla devam etmektedir.

İPEK AKYILDIZ

Gümüş Yol

“Gümüştten bir yolun üzerinde denize düşmekten korkmadan ne zaman yürüyebilirsiniz?”

“Ne zaman?”

“Ay ile denizin buluştuğu o karanlıkta, büyük bir sessizlik eserken, denizin titrek dalgalarını izlediğin bir yaz akşamında... İşte o an korkmadan yürüyebilirsiniz.”

“Peki ama sen?”

“Bu yol tek başına yürünür. Ay kıskançtır; yanında bir başkasını istemez.”

“Nasıl yani?”

“Kıskanç olmasa onca yıldızı sönük bırakır mıydı sence?”

“Ama onun sebebi...”

“Sebebi her bakış açısına göre değişir. Sen onu bilimle açıklarsın, ben ise bildiğim şekilde anlatırım. Eğer yalnızca denize düşen ışığın yansıması deseydim, ona ‘gümüş bir yol’ diyebilir miydik? O zaman dünya biraz daha sıkıcı olurdu.”

“Gerçek sıkıcı mıdır?”

“Gerçek, bazen ihtiyaç duyduğumuz en büyük yalandır. İnsan, yürüyebilmek için kimi zaman gerçeğe değil, inanabileceği bir hikâyeye ihtiyaç duyar.”

“Sen yalancısın o zaman.”

“Olabilir. Ben yalancı olmayı göze alabilirim. Peki sen, o akşam o gümüş yolun üzerinde tek başına yürümeyi göze alabilecek misin?”

“Bir yalancının sözüyle yola çıkmam.”

“Tüm söylediklerimden vardığın tek sonuç bu mu?”

“Varmamalı mıyım?”

“Hayır desem bana inanacak mısın? Sonuçta artık senin gözünde yalancıyım.”

“O hâlde doğruya nasıl ulaşacağım?”

“Belki de yolunu değiştirerek.”

“Ben yolda mıyım?”

“Adam hafifçe gülümsedi.

Evlat, herkes yoldadır. Ciğerlerinin ilk kez oksijenle dolduğu saniyeden itibaren yürümeye başlarsın. Devam etmek zorunda olduğun bir yola çıkmışsındır. Bu yolda yanında olanlar da olacaktır, seni bırakıp gidenler de... Henüz tanımadığın hâlde bir gün sana eşlik edecek insanlar da çıkacaktır karşına. Ama unutmaman gereken tek şey yoldur. Yol ister taştan olsun, ister dikenden, ister pamuk kadar yumuşak... İstersen de şu denizin üzerine serilmiş pırıltılı gümüş yol gibi olsun. Sen başlamayı, devam etmeyi ve cesaret etmeyi unutma. Yanın bazen dolacak, bazen bomboş kalacak. Ama yol hep seni bekliyor olacak.”

Bir süre sessizlik oldu. Ardından adam, gece kadar sakın bir sesle son kez konuştu.

“Şimdi söyle bakalım... Şu ışıltılı gümüş yolu yürüyüp beni görmeye cesaretin var mı?”

Uyandığında aklında kalan tek cümle buydu.

“Beni görmeye cesaretin var mı?”

Bütün gece boyunca gördüğü upuzun rüyanın geri kalanı sabahın ilk ışıklarıyla silinmeye başlamıştı. Yatağından kalktı, banyoya gitti. Aynaya baktığında ise kendi yüzü yerine babasının o tanıdık bakışlarıyla karşılaştı.

İşte o an hatırladı.

Babası, hayatındaki en yakın yol arkadaşıydı; birlikte yürüdüğü, birlikte düştüğü, yeniden ayağa kalktığı insandı. Ama yolu gerçekten tamamlayabilmiş, belki de tamamlayabilecek tek kişi babasıydı.

Çünkü bazı insanlar sana yolu tarif etmez.

Kendileri yol olur.

Yazar Hakkında

31 yaşımdayım. Daha önce üniversite eğitim hayatı olarak mimari restorasyon, iç mimarlık ve çevre tasarımı bölümlerinde eğitim aldım. Mücevher sektöründe çalışıyorum.

Daha önce son gemi dergisinde 3 adet öyküm yayımlandı. Edebiyatist dergisinde 6 -7 adet öykü, Lacivert Şiir Ve Öykü Dergi'sinde ise 1 adet (tercih) şiir yayımlandı. Yazı hayatımı aktif olarak sürdürmüyorum. Odaklandığım bir romanım olduğundan yayınlanma açısından bir süredir ara verdim.

YUNUS BALBEY

Yosunluk

Bir göle atladım. Suyu hafiften bulanıktı; berraklaşır sanıp içimde ne kadar çiçek varsa söküp bıraktım kalbine. Ben suyun durulmasını beklerken, kendimi en dipte buldum. Nefesim tükeniyordu. Oysa bir umuttu benimkisi, arınır sanmıştım.

Derken, ayağıma sarıldı yosunlar. Çırpındım, yukarı tırmanmaya çalıştım ama nafile... Zamanla anladım: Yukarıda uçuşan o kirler yok olmamış, sadece dibe çökmüş. Ben kurtulmak için çırpındıkça, dipteki o karanlık tortu yeniden uyandı; su bulandı. İlk halinden de beter bir sis kapladı her yeri. Yukarıdaki o sönük ışığı da göremez oldum artık. Yosunlar bileğimi sıktıkça sıktı, su bulandıkça bulandı.

Gözlerim karanlığa gömüldü. Şimdi her gözümü açtığımda, suyun o eski kirleri göz bebeklerime kaçıyor, canımı yakıyor. İçimdeki tüm çiçekleri feda etmişim oysa; şimdi ne gözlerimi silecek tek bir taç yaprağım var, ne de suyu durultmaya mecalim. Berraklık arayışım, beni kör edencesine dibe çeken bir esarete dönüştü. Tanrım; gözlerimdeki o sızı önce bileğime, sonra kemiklerimin en derin zerrelerine kadar işledi.

Ben bu gölün önünden öylesine geçmemiştim. Bu gölü benim önüme sen koydun. Sadece kıyısında oturup, suyu izleyerek bir sigara yakacağımı sandın herhalde.

Tanrım, bu haksızlıktı. Bu kalbi sen yarattın.

Yarattın da ne oldu? İçini çiçekle doldurduğun bir gövdeyi, balçıkla terbiye etmek hangi adaletin terazisine sığardı?

Şimdi buradayım. Dipte. Nefes almayı bırakalı çok oldu, meğer insan ciğerlerine su dolarken de yaşayabiliyormuş. Yosunlar artık yabancım değil; bileğimi sıkan o sert bağlar, zamanla etime kaydadı, tenimin bir parçası oldu. İnsan en çok korktuğu şeye ne kadar çabuk alışıyor... Su sakinleşti yeniden. Çırpınmayı bıraktığım an, o kör edici kirler de yavaşça yerini buldu, üzerime bir örtü gibi serildi. Gözlerimi açmıyorum artık. Göz kapaklarımın arkasında, o suya feda ettiğim çiçeklerin son hatıraları var. Kırmızı, beyaz, sarı... Göle vermeden önce benim olan, beni ben yapan o renkler. Şimdi yukarısı, o gölün kıyısında oturup sigara içtiğim dünya, ne kadar uzak ve ne kadar anlamsız.

Yukarıda bıraktığım gölgeme bakıyorum derinden. Hâlâ orada, kıyıda oturmuş, suyun yüzeyindeki halkaları izliyor olmalı. Göğsünden söküp attığı çiçeklerin eksikliğini ne zaman hissedecek? Ne zaman anlayacak içine atladığı gölün aslında kendi ruhu olduğunu?

Beni bu gölün önüne koymuştun Tanrım, doğru. Ama fırlatıp attığın o taşın, suyun kalbinde açtığı yarayı hiç hesap etmedin. Şimdi bu dipten sana bakıyorum. Gözlerim görmüyor belki ama kalbim, senin yarattığın o ilk günkü kadar çıplak ve sızılı. Eğer bir gün beni buradan çıkarmak istersen, bil ki yukarıya dönecek olan ben olmayacağım.

Çünkü insan bir kez yosun tuttu mu, bir daha asla sadece in-san-rı kalamıyor.

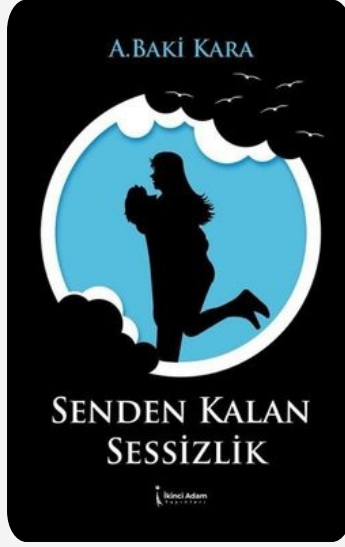
Kalamadıkça saramıyor, sarınmıyor, ne yara ne in-san ne san-rı

Sanrı

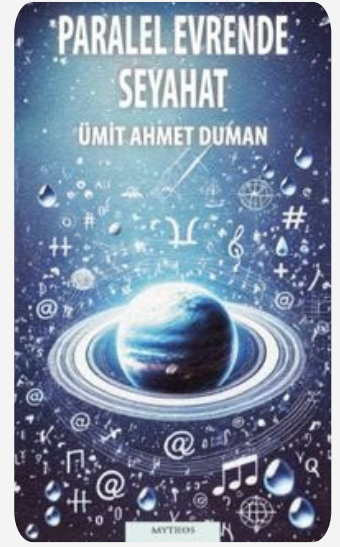
KİTAPLAR

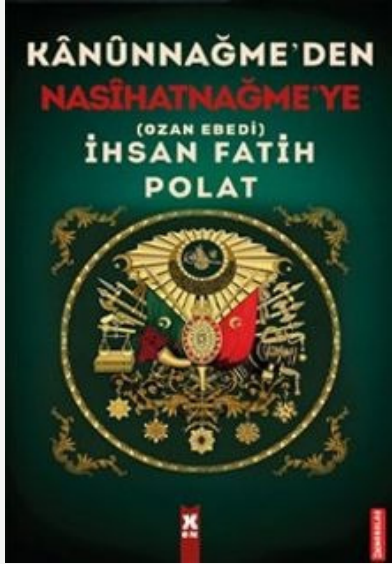
HAMİYET SU KOPARTAN

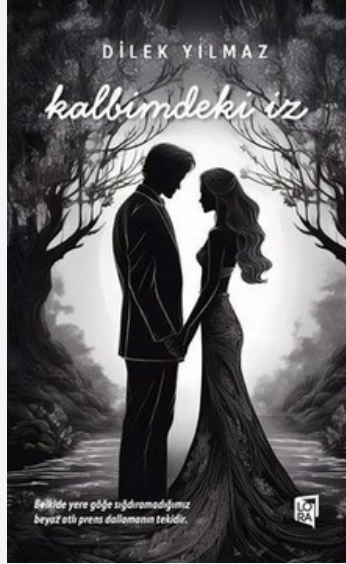
A.BAKİ KARA

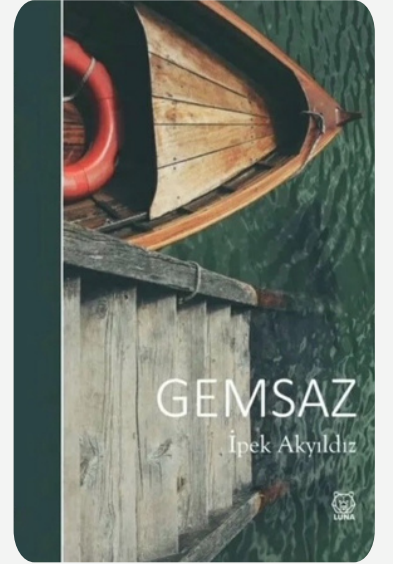
ÜMİT AHMET DUMAN

İHSAN FATİH POLAT

DİLEK YILMAZ

İPEK AKYILDIZ

ARTCONNECT LİTERA

EDEBİYAT DÜŞÜNCE İFADE

